

Kuulin punkkia ensimmäistä kertaa 12-vuotiaana, se oli Sex Pistols. Joku anarkistisuus siinä viehätti ja pystytukat yms. Myöhemmin kolahti Suomi punk tai uuden aallon musiikki? Pelle Miljoona, Hassisen kone ja Pieksämäkeläinen Säkä-yhtye, joka teki yhden levyn "Elämä voittaa". Kävin katsomassa noita bändejä lähipaikkakunnilla. Aivan mahtavaa! Koulussamme on paljon myös diinareita, mutta ei meillä mitään vastakkainasettelua ollut. Punkissa parasta oli itse tekeminen. Soittotaito ei ollut niin tärkeää, vaan vauhti. Pokoilu oli hauskaa. Suomipunkissa oli koskettavia sanoituksia, kuten Pellen "Olen kaunis" tai "Gabriel". Pieksämäellä oli "kartsan kiertäminen" kova sana. Samalla pystyi bongaamaan Säkä-yhtyeen soittajia. Tutustuin laulajan pikkusiskoon ja pääsin vähän " piireihin". Kokeiltiin Maguaria, Ruskaa ja muita laatuviinejä! Pieksämäellä oli vilkas musiikkielämä. Musatietoa saatiin Suosikista ja Rumbasta sekä tietysti rockradiota piti kuunnella joka arkipäivä ja nauhottaa parhaita biisejä c-kasetille. Niitähän oli kiva kelata ja välillä nauhat kuluivat poikki. Minulle punk oli vapautta ilmaista itseä ja ajatella omilla aivoilla, vastustaa yhteiskunnassa vallitsevia rakenteita. Huomaan, että vieläkin kyseenalaistan nyky-yhteiskunnan menoa ja normeja. Haluan kulkea omaa polkua. Tavallisuus on tylsää. Ihailen ihmisiä, jotka uskaltavat erottua massasta. Punk-liikkeen arvopohjaan nojaa mielestäni myös Vihreät-puolue, joka on lähinnä omaa poliittista näkemystäni.

-nainen, 1965, Kangasniemi, kuuntelija